

JOSEF HORA

DVĚ MINUTY TICHÁ

Obsah

Kde?

Očekávání

Jenom vy

Prchavá chvíle

Otčina

Zima

Dvě minuty ticha

Globus

Hra

Sen

Hoch a dívka

Ve vlaku

Světelná nit

Ať!

Odešlá chvíle

Můra

Zapomenutí

Kruh

Ovidius

Na moři

Afrodité

Poslední soud

Jak dávno

Strom mladosti

Svoboda

Rozbité zrcadlo

Nad řekou

Velikonoce

U studny

Výšky

Soumrak

Pohled

Tvář

Kde?

Do ticha a do samoty,
jíž zněla jen ozvěna,
duní okované boty,
houká rudá siréna —
a ty, duše moje, bloudíš
po pahorcích ztracená.

Kde tě najít, svět když šílí
s krvavýma očima?
Kde tě najít, šátek bílý
napříč když kříž černý má?
Alespoň jak vítr cítit
dlaněmi tě rodnýma.

A ty, jako muž a žena,
po pahorcích ztracená,
v bytosti dvě rozdělená,
bloudíš nepotěšená
v marných polibcích, jež syčí
na rtech jako ozvěna.

Na okna a dveře bije
lidem rozvodněný čas,
ocelová litanie,
hromem učiněný hlas.
Chtěla bys, ty zabloudilá,
znovu navrátit se v nás?

Vše jen kov je rozpoutaný,
mozek na luk napjatý,
šíp, jenž v letu zvoní hrany
tichu svými pařáty.

Chtěla bys, bychom tu žili
v dvojím děsu, já a ty?

Duše, duše ztracená ty
na výšinách snů a jar,
a já, tělo jen a šaty,
v kole stroje rozepjatý,
kde je zem, v níž budem spolu
hlas a hlas a pár a pár?

Očekávání

Na první jarní tmu
čekala moje krev.
Srp měsíce,
v lán lesů zaseknut,
čekal na ruku mou
pod loukou mlžných hvězd
a oba čekali jsme marně,
já i ty,
lán neposečený.

Na žencův srp čekám,
jenž zvedne ruku mou
v ten čas, kdy z černých vod
se vzedme touha vln
a písňe poplynou,
vír sáhne po hlasu mém,
stáhne jej do hlubin
a výš zas dá mu znít
a já tu nebudu již.
Budeme jako stroj,
jenž tkáň svou přede sám
a v hnědém oříšku

ti podá modrý šat,
a jako závan jen,
jenž líbá neviděn
a vlastní závratí,
již vdech těm, kdo jím jdou,
se zhrouť v krásné nic.

Jenom vy

Verše, hasnoucí jak světla na hladině,
jenom vy jste mi zbyly zas ze všeho,
jenom vy, smutek samoty po přátelském víně,
vy a na dně noci stesk snu zašlého.

Všechna vaše slova, jež už nepatří vám,
se vzdechy se mísí, zatoulanými
do alejí deště, v nějž se dívám
májem, jež jste pošeptaly mi.

Verše mé, hasnoucí na zrcadle
tmy, jež chvěje se jak zlatá miska vah,
vše jste odnesly a v ticho, po vás spadlé,
vtkává černý ornament snu strach.

Prchavá chvíle

Květ za květem se rozevívá,
pták za ptákem se k nebi zved.
Byla jsi černá a jsi čirá
jak motýl, jenž mi na rty sed,

prchavá chvíle všehomíra,
jež můj jsi žár a můj jsi led,
jež umíráš, jak všecko zmírá
v rezavém listopadu let.

Vše bylo v tobě, vším jsem byl
vždy jenom tebou, chvíle chvil,
stokrát jsem zemřel a vždy znova

v tvém loži jsem se probudil
závratnou mocí tvého slova,
sestoupá s nebes chvíle chvil.

Otčina

Tvé nohy bez cíle šly světem.
Tvůj zrak se třás, v hvězd sítě vpleten.
Temná má závratí, kam jdeš
poprosit noc o krásnou lež?

Neumíráme, zvony zvoní.
Nevyčítáme slibům z loni.
Nad teplým stínem v prázdné dlani jen
se roztrácí pláč chudoby, smích žen.

Zrcadlo stínů, mluv, ať zvednu
svůj kolotavý pohled ke dnu,
kde jako horstvo hvězd se vypíná
mé krve rodná otčina.

Zima

Bílá, neposkvrněná zima
s ťapkami čerstvé zvěře
usedla chlácholivě
před zabedněné dveře,

byli bychom mohli být sami,
kdyby nebylo světa,

nad jehož křižovatkami
tma s plameny se slétá,

kdyby nebylo výší,
s nichž padá cár ohořelý,
kdyby nebylo hloubek,
v nichž havíří uhořeli,

kdyby nebylo ulic
a křiku kamelotů,
podobných andělům smrti,
nesoucích v jitřní psotu

noviny těžké jak kámen,
zvěsti bez křídel,
úderý hladových hodin,
krev omrzlých chodidel.

Dvě minuty ticha

Ve tři odpoledne
skla paláců se chvěla,
davy se rozbíhaly
po korsech náměstí,
když odněkud z modra
se siréna rozkřičela
a vozy i chodníky
stanuly
na památku neštěstí.

V růženci aleje lamp,
mrtvě siných teď za dne,
mezi zkamenělými lidmi
sám kámen jsem.

Což se nesesouvají v prach

i auta a paláce chladné?

Což se i pod námi
nerozevívá zem?

Zatím co na severu

lká zvon,

jdou rakve a vdovy,

můj Bože, i já, i já

se výtahem propadám.

Vyvržen do dutých štól,

volám, nikdo mi neodpoví

a z plamenů, hroutících tmu,

prchám jak zvěř,

sám a sám.

Ani láska, ani vzdech víry

mi na pomoc nepřichází,

ani blouznivé slovo,

zrozené z hrůzy,

mě nezvedne.

A přece tuším, že za mnou

a dokola stíny se plazí,

ztracenci slunce, nebes,

nocí a poledne.

Prázdňá nebesa září

na dvě minuty ticha,

na začazené tváře,

v něž mrtvý své jméno psal.

Utržen od bezpečí,

jímž posměšné náměstí dýchá,

padám pod těžkou mûrou

bez světla,

na dno dál.

Kam jste mě poslali, lidé,
motýla, roztloc si křídla?
Abych vám rozžehl světla,
vdech vašim strojům proud sil?
A proč mě nevynášíte
z hukotu černého zřídla,
z tlamy živlů,
jichž pánem
ve vás jsem byl?

Padaje tmou, zřím přec za ní
paláce zledovatělé,
zástupy pyšné jak sochy
aleje smrti stát.
Značka těch mrtvých tam dole
lpí popelem na každém čele —
ne ruce, ne nohy, ne trup jsme,
ne krása ňader a boků,
jen na hnátu hnát.

Nazí a očazení
posmrtným křikem těch dole,
vteřinu za vteřinou
padáme hloub a hloub.
Černý sen noci mé tančí
v zástupu oněmlém kole
a rudá mlha, ne dlažba,
je výheň, na niž jsem stoup.

Jen dvě minuty ticha,
pravdy, žhavější uhlí —
odstupte, vteřiny zlé,
ne, propalte se v nás!
Oděni do pýchy své,

jako ti mrtví tam v truhly,
zapomenou ti živí
na tvůj podzemní hlas,
až dvě minuty přejdou?

Globus

Tiše se otáčí
globus v cestovní kanceláři.
Hladí mě, uspává
sto moří, měst a tváří.

Jak v ruském filmu
šleh plamen z Ameriky.
Křičí Asie,
krev teče do Afriky.

Prapor Evropy,
prapor? Cár navoněný
kryje nahotu
neukožené ženy,

kostry ve vápně,
zlatý chrup lačné zvěře.
Obrat' se, poutníku,
jdi, zavři pevně dveře!

Hra

At' si prší, at' je mráz,
panenka se směje.
Z loupežnických pohádek
teplá hrůza věje.

Boty sedmimílové,
doušku vody živé!
Perníková chaloupko,
kdo tam bude dříve?

Ať si prší, ať je mráz,
kouzelník má zlatý pás,
zlostný jeho pohled dračí
všechny očaroval nás.

V kamnech hučí černý les,
v lva se proměnil náš pes,
jen ti velcí lidé mračí
se jak Ježibaba dnes.

Sen

*Někdy k ránu sen za ruku mě vzal
a maličkým mě udělal.*

Seděl jsem v pralese trávy tiše,
vnikal jsem stéblem do mravenčí říše,
malý Kolumbus.

V jasanu kloval přítel můj datel,
dole jsem zaháněl, malý dobyvatel,
na útěk armádu práce.

Přísný a krutý v své nevinnosti,
zkoumal jsem, mají-li mravenci kosti
a krev.

Najednou prasklo v křů kvetoucím stínu.
Oct jsem se tváří v tvář bernardýnu,
jenž mě pozoroval.

Pode mnou vojsko, utíkající,
nade mnou oči, mírně prosící,
abych se nebál.

A když jsem, poděšen, pohlédl naň,
přitřpal krotce a lízal mi dlaň
plnou mravenčích mrtvolek.

Hoch a dívka

Jen stín a stín. A vůně hlíny.

– Jsi jiná dnes. – I ty jsi jiný.

– To chudoba má na mě padla,
jak babizny tvář do zrcadla.

– A na mě bolest bdící v tobě.

– Přemůžeme je spolu obě.

Na chvíli aspoň, ty můj milý!

Na jednu malou... horkou chvíli.

Ve vlaku

Jak zvolna dýchá tato šťastná spící,
schoulena v kout.

Přichází jaro, říkám, zře v tu líci
bez vůle, pout.

Když polí dech zved vítr do vagonu
a dotk se jí,
v tvář vchrst jí sny, jež za hlaholu zvonů
se snášejí.

Zřel jsem jí na rtech vše, co zdálo se jí.

Chuť objetí,

zdráhavost těžkých pohledů, jež chtějí
vše viděti,

vše viděti a zlámat všechny hráze,
jež staví krev,
na její vítr postavit se naze,
jak květ a zpěv.

Jsi břemeno, jež v kupé kdosi složil
a vdech mu sen.

Jsi květ, jenž na dně spánku svého ožil
a kvete ven,

ven v jas, jímž zvučí zlaté mračno včelí
mhou nábreží.

Ven v smích, jenž tmě a světlu sladce velí
a náleží.

Světelná nit

Z tvých světel předu nit,
jež dlouze svítí,
bych mohl nocí jít
a nezblouditi.

A jako z pavučin
chci utkat si z nich šat.
Pod prsty zazvučí
jim všechno, co mám rád.

Zazpívá i můj strach
a soumrak loučení
zableskne se mi v tmách
jak peníz spasení.

At'!

Běžel vítr bulvárem,
doprovázel ženy,
slova, jež jim trhal s úst,
tála na mých rtech.
Nech je na nich rozplynout se,
plná smetanové pěny,
tělem mým až k bezvědomí
plynouti je nech.

At' se řadí v souostroví,
kol nichž plachty dní mých plují,
v sklonu bílých vějířů
když oči svítí jim.
At' z vln modré perly loví,
do jasu se vynořují,
nezachytitelný mramor,
měnící se v dým.

Stejně na konci té pouti
zestárnou jak žebráci,
budeš jen květ uvadlý
a hlína na tvých rtech.
Budeš ruka, jež se hroutí
po lásce a po práci,
a jen do příboje času
Bohem vyvanutý dech.

Odešlá chvíle

Jdi, krásná chvíle! Blednoucí tvůj krok
se smísí se slzami trávy.
Sám, jako vypnutý stroj,
jako vlastní svůj sok,

ulehnu naznak na vlnící se vítr
a strhnu na sebe prázdno
po jsoucnosti tvé hlavy.

Prázdno po sytém moři, jímž jsem plul.
Prázdno po kytáře a víně.
Prázdno po vlaku, jenž v skalách utonul,
prázdno po hlasu, jenž toužil u rukou mých
po nenalezené domovině.

Plesnivé bídy jsa pln,
i rozkoše, jež se pění,
zvednu se z větrných vln
jako ten, jehož už není,

hořící lampa
v prázdném pokoji.

Můra

V hlubinách města kdo ti odpoví,
kam, kudy vede cesta?
Šeříků vůně, zápach morový
a nebe a dno města...

Co krok, to míle, vteřina co rok,
tak rychle žít se musí.
V dupotu rytmů, v světlém zpěvu slok
však jednou vzpomenu si.

Na tebe, hudbo mládí troufalá,
na tebe, jež jsi času neznala,
na tebe, dlouhá kštice z oněch let,
v níž pod hřebenem praskal divý svět,

na praskot tmy a na jablka pád
do zahrady, v níž syčel černý had.

Zapomenutí

V poklidu, zapředeném
v svit tmy, plující splavem,
vše sněží a vše splývá.
Proč na vás zapomenem,
sny naše, v jitru plavém,
jež do oken se dívá?

Tak bychom milovali
a tak bychom se chvěli,
jak pták v pohybu proutí.
A byli bychom králi,
v zpěv, v třpyt oděni celí —
jen vzpomenouti.

Kráso, jak vůně prchlá,
kterak jen chytiti tě,
ty neskutečné štěstí!
Sne, na nějž hudba sprchla,
proč mizíš na úsvitě,
jak něha z tvrdé pěsti?

Kruh

Nemysleme na to, kdy jsme se narodili.
Byl to den jako den.
Koupali nás a růžoví jsme byli
z lože krve, z lože pěn.

Čas jako dítě po trávě běží od té chvíle,
z kalendáře padá za listem list.

Dívky byly modré, váhavé, roztomilé,
a ze všech stanic zněl vlaků hvizd.

Věčná loučení a těžká zavazadla
srdcí příliš těžkých provázela nás.
Jednou přišla starost, na plece nám padla
a dala nám nový, hlubší hlas.

Čas jak stařec v trávě si v nás odpočívá,
a my na zapadlé stanici
listujeme v jízdním řádě, ztěžka, neb se stmívá
zvolna v naší sítnici.

Ach, vy lodi s rýhou stříbropěnnou!
Vzdalující se lodi mé!
Čekáme už na vlak jenom,
jímž se vrátíme.

Ovidius

Obraze noci nejsmutnější té,
v níž loučil jsem se s Římem!
Těch krásných žen, z nichž žádná nevíte,
že ohně jen jste dýmem!

Že sám jsem plamen. Že však žhavý dým,
jenž stoupal z vašich vlasů,
byl korunou nad těžkým čelem mým
a rytmem mého času.

Obraze noci nejsmutnější všech,
kdy loď už na mě čeká,
já byl, ó město, píseň ve tvých zdech,
já byl tvých mostů řeka —

ale kam plout má řeka bez mostů,
jež stínu podobá se
a básníku, jenž propad na dno snů,
svou duši prodav kráse.

Na moři

Schouleno v teplou modř, spí moře. Jenom z novin
vzdálená ozvěna zla doléhá až sem.

Hlas světa hrozí z nich. Z neviditelných rovin
dialog zápasu tlumočí pevná zem.

Mluv, mluv jen, rádio! Noc tančí nad vlnami,
spí živly ospalé a dravci na dně vod.
Jen zem, vzdálená zem nás krutým slovem mámí.
Blesk proti blesku tam jde v zítřek lidský rod.

Afrodité

Byl to modrobílý čas.
Mezi sloupy zřícenin
prosvítalo vzduté moře,
vzpomínal jsem na delfíny,
hrající si kolem nás.
Mramorová Afrodité,
oblečena v pavučiny,
dívala se přes hlavy
tří žen jako z věčna stín.

Bdím tu dva tisíce let.
Co mi chcete, lidské ženy?
Co ty s pletí jako med?
Co ty s asfaltovým vlasem?
Co ty s očima jak led?

Co mi chcete, ženy s hlasem,
dcery krve sestře s časem,
bdící dva tisíce let?

Byl to modrobílý čas
mramorové Afrodité
s třemi smrtelnicemi.
A jen já a zvučné mračno
cikád v šedých olivách.
A mé nohy, v písek vbité,
mramorová Afrodité,
vnukající lidským ženám
žal a rozkoš, smích a strach.

Ach, ty plavá jako med,
pročs tak smutná odcházela?
A ty s asfaltovým vlasem,
co si počneš, troska těla,
s tvrdě spěchajícím časem?
Mladosti, mladosti!
Jen ta s očima jak led
odcházela nezraněna
mramorovou věčností.

Poslední soud

Šel jsem městem vylidněným,
vyznělým a vyvátým.
Jako ztroskotané lodi
trčel palác na paláci,
z mlhy ještě doznívala
hudba, jež se nenavrací,
v šero sesouval se dým

jako vysvlečený šat.
Všichni lidé odešli
do údolí Josafat.

Všichni lidé odešli,
zaspal jsem svůj soudný den
a jdu městem vylidněným,
v spánek ještě zahalen.
Všechny dveře dokořán,
průvan vane oknem vily.
Vcházím v dům, jež opustili,
divnou předtuchou tam hnán.

Z ložnice zní ještě smích
rychle odvedených dětí.
Sotva jsem tam ustoupil, ztich
a do mračen zrcadla,
pod nímž stála kytka růží,
padal jako do objetí
tmy a vůní nahý stín.
A jen já a já tu stál
a kytice, jež nezvadla.
Když jsem ji však z vázy zved,
sypaly se plátky růží
jako slzy na zem zpět.

Z křehké větve jasmínu
zpíval do pokoje pták.
Jak jsem však jen k oknu stoup,
umkl a schoulil křídla,
jak by zranil ho můj zrak.
A jen vůně po blínu
se schodů mě provázela
a jak tápal jsem, mi řídla
kolem mráкотného čela.

Jak dávno

Neumělými krůčky
jsem se po louce bral.
Klokotavý hlas dívčin
se mi za zády smál,
tak dávno, tak dávno.
Motýl v mých očích
tkal modravý vzduch.
V slunečním sloupu
stál dětský můj Bůh
a zval mě a zval mě.

Dotekem prvním
jsem hladil hřbet trav.
Poslechem prvním
jsem poslouchal splav,
tak dávno, tak dávno.
Do tmy mé bázně,
v můj dychtivý sen
vrhal své světlo
tvůj tisícistěn,
můj světe, můj světe.

Co pohled, vždy ještě zázrak,
co krok, vždy objev a vzruch.
Zrozené právě věci
do klína kladl mi Bůh,
tak dávno, tak dávno.
A pročže od té doby
tak nikdy jste nebyly mé,
vy, ptačí zpěvy a květy,
vy panenské podoby dne
tam dávno, tam dávno?

Strom mladosti

Sedám pod strom, ozářený
znícím kmitem zlatých včel.
Tiše, teple pohoupává
květen ve svých loktech ženy,
mlhou květů posypává
cesty jejich snů a těl.
Všechny cesty, kterými jsem
já a soumrak kdysi šel.

Jenom květ a mha a světlo
a jen lačné oči moje.
Tamhle dole nad vodou
šlehaly kdys ohňostroje,
toulaly se spánkem mým
noci plné přeludů,
tančily tam předtuchami
kroky mého osudu.

Tančily a zvony zněly
do jitřního procítání.
Povinnost, povinnost
sypala mi kolem skrání
těžký popel chudoby.
Vzdornou, chvějící se rukou
pil jsem tam dny svého mládí
z otlučené nádoby.

A teď záříš a teď zniš,
stromě, s nímž jsem rostl tady
z těžké, sypké písčiny.
Pták se snáší přes zahrady,
přilétají motýli
té nekonečné roviny,

pozdravy, pozdravy
mé nalezené otčiny.

Svoboda

Zatím co se převracíš
nepokojně na svém loži,
zákeřnický přepadán
otázkami ze tmy,
daleko u moře
v modrém kraji protinožců
švelivé vody vln
si v písku hrají s dětmi.

Zamyšlená pod sluníkem
hledí žena na ten rej,
dýchá s dechem vln a mlčí,
ve kmen palmy proměněná,
roztavená v zářící
a jásající klid
nad široširým Atlantikem.

Snad tam čeká na tebe,
až tě křídla spánku zvednou.
Svoboda, svoboda
položí ti ruce k skráním
a ty poznáš: Jdu a skláním
oči nad tmou nedohlednou
k štěstí, jež tě volalo.

Lehký jak noc bez prostoru
sneseš se tam na pobřeží
vedle palmy, proměněné
v ženu se slunečníkem.
A tvé tělo zapomene

ve světle, jež na něm leží,
v dětském tanci, ve vln chóru,
že jsi prach, jímž vládne zem.

Rozbité zrcadlo

Poutník dávno před lety,
ozbrojený po zuby,
plížil se tu doubravou,
kde z hloubky hvízdal drozd.
Za řekou, za vodou
stálo slunce nad stráněmi
a co stráň, to zahrada
a vinohrad tam rost.

Snad že dlouze zahleděl se
na ženy v tom vinohradu,
láska omráčila ho
a zbraň mu vypadla.
Vojáku, vojáku,
zabili tě v plném slunci,
spads a v střepy roztříštil jsi
jas vodního zrcadla.

Spads tam a mé nohy bosé
koupají se na tom místě.
Vidím ještě po staletích
v černém víru vod
zlatý, puklý lesk tvé zbroje,
kterous nosil na znamení
nepřemožitelné pýchy,
ty a před tebou tvůj rod.

Jenom bílá snítka střemchy
smáčí ve vlnách svůj květ
a za vodou z vinohradu
zpívá ženský hlas.
Za vodou, za vodou,
a ten mrtvý stojí za mnou,
a zas padá, padá, padá
střemhlav do zelených řas.

Nad řekou

Zdalo se mi, že jsem šel
po břehu své rodné řeky.
Zprvu sám, pak z šeptu vod
stín se zvedl vedle mne,
rostl, houst, s někým se přel.
Tvrký hlas a zas hlas měkký,
šly tu se mnou podle řeky
v osudnosti vzájemné.

Jiný nemohl to být
stín než stín mých mrtvých předků.
V mužském hlase doutnal hněv,
v ženském plakal plavý cit,
a já jako ozvěna,
v černém proudu jejich cév
ještě nenarozený,
bděl jsem, pil jsem jejich krev.

Její ruka z jeho ramen
spadla v prázdné bezmoci.
Jsem jen kámen, jsem jen kámen,
plakalo v ní ženské srdce
do vody a do noci,

a v něm klnul poutům, dálce
kyryсар, jenž kdysi cválal
dobrodružnou půlnocí.

Plakal stín a klnul stín
po té cestě podél řeky,
padal tvrdě do sítin
a zas stoupal, jeden hlas,
jedné řeči dvojí hlas,
jedné noci dvojí stín,
dvojí dálky jeden čas,
padal, stoupal v proud a mráz.

Odejděte, stíny stínů,
ve věčnou svou domovinu!
Vplyňte v proud a v mléčnou dráhu,
stíny, smrtí smířené!
Já se chvěji v nebes tahu,
já teď žiju, já teď hynu,
já, květ v dešti, splav, jenž složí
pěnu krve své v dlaň boží,
až si na mne vzpomene.

Velikonoce

Také jsem se kdysi k tobě
blížil za hlaholu zvonů,
na zelené ratolesti
padal květonosný dech.
A pohledy milionů
hořely v tvém utrpení,
stoupaly jak ptačí hejna
nad jezera střech.

List a květ a pták a vítr
korunovaly den boží.
Jenom stíny na zahradách
ve tvar kříže kladly se.
A jak vítr jimi houpal,
ty tam, probodený noži,
výškou mého snu jsi stoupal
do nebeských bran.

Stromy vzpínaly své ruce,
zvony v šat svůj oděly tě,
křídla krve nesla nás
nad bolest a zmar.
A jak jsem stál na úsvitě,
jaro plakalo mi v rukou,
syn člověka odcházel jím
do svých legendárních jar.

U studny

U studny domova, v den bílý,
v den do oblouku vzpjatých žní,
u studny domova, z níž pili
sekáči, děti, pocestní,
u studny domova je ticho
a jenom okov rezavý
o tobě, minulosti pýcho,
lopuchám v prachu vypráví.

Z trav, květin, z šumu včel tu sálo
lesk jara snědé robátko.
Zde slunce kolem hlavy tkalo
ti aureolu, pramatko!
A na večer, když z tmy se hnuly

zástupy hvězd na dlouhou pout,
ty slýchala jsi z vodní důli
prameny do budoucna plout.

Krev tvoje ve mně zavála mě
v pradávnu noc, jež byla tvou.
A cítím, opřen o tvé rámě,
hluboké kroky těch, kdo jdou,
těch, jejichž krev jsi poslala mi
ze sladkých snů svých, ze svých žil,
bych slyšel noci prostorami
dech všech těch mrtvých, v nichž jsem byl.

Jsem ten, jenž přišel od východu
a pil a pil z tvých pramenů.
Jsem ten, jenž srdcem svého rodu
pil dále bezdnou ozvěnu.
S muži se bratřím, jejichž kreví
vál v tebe dobrodružný svět.
Syn dcer tvých, poslední i prvý,
zvedl jsem meč, zvedl jsem květ.

A hled', krev po meči mi teče
zákonem vraždy úrodné.
A voní květ, čas dávné seče
ve věčné kuropění dne.
A tak jsem vy, vy ve mně, stíny,
a jenom okov rezavý
nad vyschlou studní domoviny
smrt času nám tu vypráví.

Výšky

Daleko od měst hladových a zlých,
z jichž rukou odňata byla míra,
jdu vysokou samotou vrchů, v něž dých
rovný hlas ticha, jež neumírá.

Jediné světlo, světlo dne.
Jediný dech, dech dmoucí se země.
Jediný zrak, jenž vše uhodne,
zrak nebes tu pracuje ve mně.

Obetkal údy hor a žen
stříbrnou síť mlh a něhy,
jako by chvěl se, ovrážen
o hvězdy dávna, loňské sněhy.

A jak mnou pronikl, jak mne zdvih
ve svoje průsvitné nebe,
cítím v závratí vnuknutí svých
tu nekonečnou vzdálenost sebe,
vidím toho, jenž jméno má mé,
odcházet po skalách do údolí.
A snad se nikdy už nepoznáme,
já zde, já v dýmavé metropoli.

Soumrak

Nadchází soumrak, by si vzal, co den
nám shrnul v zrak a v klín a do oken,
a nevím, co chce dřív. Vše, vše mu dám,
on nejlíp ví, co nejdražšího je,
co uzrálo mnou v sladkost pokoje,
co jako ránu ponesu dál sám.

Odejdi bohat světlem nad trávou,
obtížen vlnou lásky váhavou,

nebojím se. Jez tmy se převrátí
a pravé slovo mezi tisíci,
červánek snu, po rtech mých bloudící,
mi skvoucí zas tvář tvoje navrátí.

Pohled

Dívám se na kvetoucí strom a bojím se.
Jsi příliš krásný, křehký měsíci.
Věž, vyřezaná v modř, pták na římse,
kytice růží v chladné světlici.

Bezelstné ruce, útle vztažené,
věřící, čas že přitaká a dá,
vy, modlící se: „Ještě, ještě ne,
buď ještě tucha jen a záhada,“

bezelstné ruce, oči přivřené,
po vašem čase toužím marně zpět.
Po světlém slově. Právě zrozené,

poslušně kleká v šumnou alej vět
a jako strom, jenž dechem svým tmu čeří,
duhový oblouk klene ze zášeří.

Tvář

Z prázdna samoty, již fičí
trpká bolest bez děje,
z kola chvil, v nichž nejsi ničím,
a nic když se neděje,

vítr od tebe se vrací
v kalichy, jež rozhoupal,
láska v sen a ruce k práci,
k zdrojné rozkoši své žal.

Neznámá tvář z šera svítí,
nechceš, zahnat bys ji chtěl,
ale ona rozumí ti,
poroučí ti, abys šel,

abys šel, kam poroučí ti,
nepostával na prahu,
vlnami, jež v čas se řítí
mimo strach a odvahu.

Co mi šeptáš? Kam a kudy
za tvým obrazem mám jít?
Věznice kde přízrak rudý
pouhým dechem prolomit?

Kterou barvu, které jméno
nejdřív vysloviti mám?
Komu ruku na rameno
položít, bych nebyl sám?

A jak pochybnost má taje
na průvanu očí tvých,
samota má zelená je,
mořem lemovaný jih,

nejda jdu a nehledaje
posly tvoje objímám,
jak bych věděl, jméno ráje
kterak vysloviti mám.